

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 627

гр. Варна, 21.11.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в закрито заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мая В. Нанкинска

като разгледа докладваното от Мая В. Нанкинска Частно наказателно дело № 20243100201541 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.243, ал.5 от НПК.

Предмет на проверката е постановление на ВОП от 17.1.2024г. за прекратяване на наказателното производство по д.п. № 53/ 2020г. по описа на НСлС.

Срещу цитираното постановление е постъпила жалба от Община Варна, в която се коментират подробно събраните по делото доказателства и се прави искане за отмяна на прокурорския акт, като се твърди, че същият противоречи на закона, тъй като при правилно изяснена фактическа обстановка е направен неправилен краен извод.

Постъпила е и жалба от обвиняемия чрез неговият защитник, в която се твърди, че атакуваното постановление е необосновани, доколкото в него не е посочено какво е точното основание за прекратяване на наказателното производство. Прави се искане за произнасяне от страна на съда, като в съдебният акт бъде посочено, че основанието за прекратяване на ДП е чл.24, ал.1, т.1, пр.1 НПК

За да се произнесе ВОС прецени следното:

Досъдебно производство № 53/2020г. е започнало за престъпления по чл.219, ал.1, чл.352, ал.1, чл.212, ал.3, вр.ал.1 и чл.282, ал.1 от НК, по които като обвиняеми са били привлечени И. П., В.В, Б.Т и Ц.Б.

След предявяване на разследването на 02.10.2023г. на обвиняемите П., Т и Б, е изготвено постановление за частично прекратяване срещу В.В.

На 04.12.2023 г. материалите от разследването са внесени във Варненски окръжен съд с обвинителен акт срещу обвиняемите П., Т и Б и в разпоредително заседание от 14.02.2024г. делото е върнато на прокуратурата, поради установяването на допуснатите съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване на процесуалните права на подсъдимите и ощетените лица в производството. Делото е върнато във ВОП на 23.02.2024 г.

След връщането на делото в прокуратурата, с постановление от 15.03.2024 г. на наблюдаващият прокурор, са били отделени материали за извършено от Б.Т и Ц Б

престъпление по чл.212, ал.5 вр.ал.3, вр.ал.2, вр.ал.1, вр.чл.26, ал.1 вр.чл.20, ал.2 НК и изпратени по компетентност на СГП предвид обстоятелството, че засягат финансовите интереси на Европейския съюз.

На 29.04.2024 г. материалите от разследването са внесени отново във ВОС с обвинителен акт срещу И. П. за престъпления по чл.352, ал.4 НК и по чл.219, ал.4 НК.

Проведено е ново разпоредително заседание и с определение 26.06.2024 г. по нохд № 586/2024 г., съдебното производство отново е прекратено на основание чл.248, ал.1, т.3 НПК и делото е върнато за втори път на прокурора на 28.08.2024 г.

След връщането на делото е извършено ново предявяване на материалите по делото на обв.П. и материалите са изпратени на разследващият прокурор с мнение за предаване на съд.

На 17.10.2024г. е изготвено постановление за прекратяване на наказателното производство.

След преценка на събраните по делото доказателства се установява от фактическа страна следното:

През 2007 г. Министерството на околната среда и водите, в лицето на тогавашния министър Д.Ч, открило процедура за избор на изпълнител за изграждане на обект „Трансформация на ПСОВ Аспарухово в помпена станция с механично пречистване и транспортиращ тръбопровод под дъното на Варненското езеро". Финансирането на проекта било осигурено по проект ИСПА, мярка 2002/BG/16/P/PE/016 „Интегриран проект за водния цикъл на гр.Варна". След проведена тръжна процедура за изпълнител на проекта било избрано гръцкото дружество „С С.А." с управител Г.Б. Строителството било възложено с договор EuropeAid/120893/D/W/BG от 17.01.2008 г. Договорът бил сключен и следвало да се изпълнява съгласно Договорните условия на ФИДИК /Международната организация на инженерите консултант/ за технологично оборудване и проектиране- строителство за електро и машинно- монтажни работи и за строителни и инженерни обекти, проектирани от изпълнителя /т. нар. „Жълта книга"/. Участници в изпълнението на проекта били:

Възложител по ФИДИК и договаряща страна - МОСВ;

Бенефициент и възложител съгласно ЗУТ- Община Варна;

Строителен надзор: Консорциум „БТ И - Н" по силата на Договор за услуга № 2/19.11.2007г. до 16.02.2011 г., а след тази дата- „БТ И" ЕООД;

Проектант (по всички части): „С С.А." - Гърция;

Строител: „С С.А." - Гърция;

Ръководител на проекта: Г.Б;

Подизпълнител: „С.И" ООД с управител С.В.К.

Стойността на договорените СМР възлизала на 6 184 553.27 евро, от които 75% средства по програма ИСПА и 25% средства от държавния бюджет- национално съфинансиране, осигурено от Република България. Съществена част от проекта

представлявал напорният тръбопровод, който следвало да свързва ПСОВ „Аспарухово“ с черпателния резервоар на ПС „Запад“. Общата дължина на тръбопровода възлизала на 2682.60 метра, от които 982.60 метра следвало да бъдат изградени на сушата и 1700 метра следвало да бъдат положени под дъното на Варненското езеро. Във връзка с бъдещото разширение и удълбочаване на навигационния канал тръбопроводът трябвало да бъде положен /вкопан/ най- малко на 3 метра под бъдещото дъно на навигационната зона на канала, т.е. горният ръб на съоръжението /тръба и затежнители/ трябвало да бъде под кота - 21.28 по Балтийската система.

Обекта бил приет и въведен в експлоатация с Разрешение за ползване № СТ-05-1427/06.12.2011 г. на ДНСК, съгласно което строежът бил изпълнен в съответствие с одобрените проекти.

С писмо изх. № OUT0437/25.01.2012 г. на МОСВ цялата документация на обекта била предадена на Община Варна. С договор от 24.10.2012 г. Община Варна, представлявана от тогавашния кмет К.Й, предала обекта за временно управление, поддържане и експлоатация на „В и К Варна“ ООД, представлявано от св. В.В.

След проведени частични местни избори за кмет на Община Варна бил избран обв.И. П.- Решение № 577/08.07.2013 г. на ОИК- Варна. Следващите два пълни мандата за кмет на общината били спечелени отново от обвиняемия- Решение № 375/27.10.2015 г. и Решение № 338/04.11.2019 г. на ОИК- Варна. В качеството си на кмет обв. П. разполагал с правомощията по чл.44. ал.1,т. 1 и т. 15 ЗМСМА- да ръководи цялата изпълнителна дейност на общината и да представлява общината пред физически и юридически лица и пред съда.

На 11.02.2014 г. в присъствието на представители на Дирекция „Морска администрация и ДП „Пристанищна инфраструктура“, дружествата „Т.Р“ и „Л“ ООД извършили презентация на нов уред за измерване на морското дъно- ехолот SeaBat 7125. В хода на презентацията и заснемането на морското дъно било установено, че тръбопроводът за отпадни води по цялата си дължина лежи по дъното върху грунда на дълбочина 15-16 метра.

Резултатът от презентацията и заснемането на езерното дъно било докладвано на директора на Дирекция „Морска администрация“ - Варна, тъй като установили, че полагането на тръбопровода за отпадъчни води не отговаря на съгласувания през 2008 г. проект. Чрез снимките на езерното дъно, с писмо от Дирекция „Морска администрация“ - Варна, било видно, че вместо да бъде вкопан, тръбопроводът за отпадъчни води бил положен директно по езерното дъно върху грунда на дълбочина 15-16 метра. Като компетентен орган за въвеждане на строежа в експлоатация с писмо изх. № В-441/18.02.2014 г. директора на Дирекция „Морска администрация“ - Варна - кап. В .Е е сезирал директора на Дирекция „Национален строителен контрол“ -арх. Н.Х.. С писмо изх. № СТ-762-01-729/17.03.2014 г. зам.- началника на ДНСК - инж, Г.Д. изразил становище, че държавната приемателна комисия, в чиито състав е бил назначен и кай.В. Д. от Дирекция „Морска администрация“ - Варна, е приела строежа по документи. По време на работата на държавната приемателна комисия, не е била осигурена възможност за извършване на

подводен оглед, а към 2014 г. ДНСК няма техническа възможност за обследване и оказване на съдействие, както и законовото основание за започване на административна проверка по случая.

Писмо за резултатите от направеното изследване на морското дъно било изпратено и на кмета на Община Варна- обв.П.. Във връзка с това писмо действия не са били предприети.

На 16.07.2015 г. кораб „М. Р" губи управление и отдава аварийно котва в района на тръбопровода, при което котвата то закачила. Организиран е водолазен оглед на участъка, извършен от „А.п." ООД - гр. Варна, при който е установено, че „котвената верига стои почти вертикално спрямо водната повърхност. Лапите на котвата били заключени около отходната тръба за мръсно води. Долната част на тръбата била на около 50 см от дъното". За случая е била сигнализирана Община Варна, в качеството на собственик на съоръжението, която с писмо на кмета – обв.П. изх. № РД15018051Вн/17.07.2015 г. уведомява директора на Дирекция „Морска администрация" - Варна и представители на корабния агент „А" ООД, че предявява имуществени претенции към корабоприетеля и корабния агент. Със заповед № В-3- 100/17.07.2015 г. кап. В. Д. - ЗА Директор на Дирекция „Морска администрация" - Варна задържа плавателния съд, до изясняване на случая, като посочва, че закачането на тръбопровода по дъното на езерото, е след влачене на котва в района. В отговора си Община - Варна посочва, че тръбопроводът е под дъното на езерото, което ще усложни евентуални ремонтни дейности при констатирани повреди. Повреди и скъсване не се установяват, сключено е споразумение със застрахователя, след което със заповед № В-3-106/21.07.2015 г. на директора на Дирекция „Морска администрация" - Варна - кап. В .Е, корабът е освободен.

С писмо изх. № ИП-824/28.07.2015 г. св. В.В уведомил Община Варна, в лицето на заместник кмета Х И.ов, на когото първоначално П. разпределил писмото за инцидента с кораба, за необходимостта от предприемане на „спешни мерки по възстановяване на засегнатите участъци на съоръжението с цел предотвратяване възникването на аварийна ситуация". Действия не били предприемани.

През месец август 2019 г. във „В и К Варна" ООД постъпили сигнали за замърсяване на водите в акваторията на Варненското езеро. Струпването на чайки показвало нередност с тръбопровода и най-вероятно изпускане на битово-фекални води. Още на следващия ден бил организиран подводен оглед чрез фирма „Х" ООД, при който водолази докладвали за изпускане на мътна вода от дъното на езерото. Тръбопроводът не бил забелязан, поради мътната вода в тази част от годината.

С писмо изх. № ИП-1385/20.08.2020 г. „ВиК - Варна" сигнализирали Община Варна, като собственик на съоръжението, за необходимостта от предявяване на иск до изпълнителя на строежа, тъй като същият е в гаранционен срок и съмненията били за прекъсната връзка между отделните части на тръбите. От този момента нататък били инициирани няколко срещи между представители на Областна администрация - Варна, зам.-кмета на Община Варна - Х И.ов, представители на РИОСВ - Варна. С писмо Община Варна поканила на среща представител на изпълнителя - гръцкото дружество С Б.Г - клон България, но никой

не се явил.

В периода 21.01.2020 г. до 26.01.2020 г. по възлагане на „В и К- Варна" ООД било извършено водолазно обследване на тръбопровода, при което било безспорно установено, че тръбопроводът бил прекъснат, като двата дефектирали края отстоели един от друг на около 43- 44 метра. Тръбата била скъсана от заварката, като лицевите части били силно деформирани. За резултатите от огледа били уведомени писмено Община Варна и Областна администрация – Варна с писмо изх.№ ИП-17/03.02.2020г., както и РИОСВ, МОСВ. В периода от месец август 2019 г. до месец март 2020 г. били съставени няколко констативни протокола - от РИОСВ, от комисия, назначена със заповед на кмета на Община Варна, водена била кореспонденция между МРРБ, МОСВ, Община Варна и „В и К” за отговорността за предприемане на действия по преустановяване на замърсяването и започване на спешен ремонт, както и по търсене на изпълнителя за предявяване на иск, била прехвърляна между институциите. Видно от писмата, позиция на Община Варна е, че за аварийната ситуация следва да се погрижи стопанина на съоръжението - „ВиК - Варна", МОСВ заема становище, че след въвеждане в експлоатация, обектът е прехвърлен като актив на Община Варна, а МРРБ отказват да финансират ремонт на съоръжението.

По силата на споразумение от 14.05.2020 г. МРРБ отпуснало на Община Варна 1 083 333 лв. за извършването на аварийен ремонт на тръбата. От тях Община Варна усвоила 336 019.30 лв., а остатъкът бил върнат в МРРБ. Отделно от това за покрийе на допълнителни разходи по извършването на аварийния ремонт от бюджета на община Варна били изплатени още 97 072.50 лв.

Замърсяването на Варненското езеро с отпадъчни води от скъсания тръбопровод било преустановено през м. септември 2020 г.,- протокол за проверка от 18.09.2020 г. на РИОСВ-Варна.

В ДП са назначени две съдебно-икономически експертизи. Първата от тях проследява и описва подробно извършените по договора за строителство 9 бр. междинни плащания и установява размера на неоснователно платените суми. Според заключението общата стойност на актуваните и заплатени, но неизвършени реално строителни работи, възлиза на 3 623 552.13 евро равностойни на 7 087 051.96 лв. Втората експертиза установява произхода и размера на средствата, заплатени за извършването на аварийния ремонт през 2020 г.

От заключението на назначената екологична експертиза, се установява, че след настъпването на аварията през м. август 2019 г., е допуснато замърсяване на вътрешните морски води в акваторията на Варненското езеро, изразено в превишаване на допустимите стойности на рН /киселинност/, БПК 5 /биологична потребност от кислород/, амониев азот, общ азот, ортофосфати, амоняк, общ фосфор, довело до опасност за хора, животни и растения и негодност за използването му за културно-битови, здравни, и стопански цели. Според експертизата са причинени немаловажни вреди на околната среда - настъпване на значителни промени в качеството на водите в акваторията на Варненското езеро в резултат на органично замърсяване, довело до нарушаване на екологичния баланс в екосистемата,

възникване на реален риск от загуба на местообитания на биологични видове и обща и цялостна екологична промяна на влажността на водния басейн за значителен период от година и два месеца.

В ДП са приобщените видеозаписи и фотоснимки, изготвени при демонстрацията на ехолот SeaBat 7125 през 2014 г., при извършения подводен оглед след инцидента през 2015 г., както и тези от извършен подводен оглед в началото на 2020 г.

При така установената фактическа обстановка и описана в постановлението на прокуратурата е приета, че е налице разпоредбата на чл.24, ал.1, т.1 НК и производството по делото е прекратено.

Подобен извод не се споделя от настоящият състав на ВОС. Разпоредбата на чл.24, ал.1, т.1 НПК е приложима единствено в случаите, в които от събраните доказателства се установява, че деянието не е извършено или не представлява престъпление. В постановлението се прокурорът не е посочил коя от двете хипотези намира за налична, но съдът приема, че нито една от тях не е налице.

Безспорен факт по делото е, че към датата на приемане на извършените строителни дейности, П. не е бил кмет на Община Варна, но след провеждането на частичните кметски избори той е станал кмет на общината считано от решението на ОИК-Варна от 08.07.2013г.

Правата и задълженията на кмета на общината са отразени в разпоредбите на чл.44, ал.1, т.1 и т.15 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, свързани с ръководството на цялата изпълнителна дейност на общината, както и да представлява общината пред физически и юридически лица и пред съда.

На 17.07.2015 г. кметът на Община Варна- обв.П. бил изрично уведомен, че транспортиращият тръбопровод между ПСОВ „Аспарухово“ и ПС „Запад“ лежи по дъното, а не под дъното на Варненското езеро, и това представлява потенциална опасност от възникване на авария. Въпреки постъпилата информация, той в качеството си на собственика на това съоръжение, не предявил абсолютно никакви претенции спрямо строителя на съоръжението, за да ангажира гаранционната му отговорност съгласно чл.160 и сл. от ЗУТ.

Гаранционната отговорност на строителя е изрично разписана в разпоредбите на чл.160 и сл. от ЗУТ. Съгласно чл.160, ал.3 от ЗУТ за осигуряване нормалното функциониране и ползване на завършените строителни обекти и отстраняване на скритите дефекти след приемането им и въвеждане в експлоатация (ползване), с наредба на министъра на регионалното развитие и благоустройството, се определят минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти. Гаранционните срокове текат от деня на въвеждане на строителния обект в експлоатация /ал. 5 на същия текст/. Според чл.20, ал.4, т.1 от Наредба № 2/31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти, издадена от МРРБ, минималният гаранционен срок за всички видове новоизпълнени строителни

конструкции на сгради и съоръжения, включително и за земната основа под тях /каквото е и процесното съоръжение/ е 10 години / независимо от вписаните 8 години в договора за строителство/. Съгласно чл.163, ал.3 ЗУТ отговорността за отстраняването на дефектите е на строителя.

В конкретния случай гаранционният срок, в който обв. П. в качеството си на кмет на Община Варна имал възможност да предяви искова претенция по чл.163, ал.3 ЗУТ за неизпълнението на строителни работи на обща стойност 3 623 552.13 евро равностойни на 7 087 051.96 лв., изтекъл на 06.12.2021 година. С изтичането на този срок Община Варна била лишена от възможността да получи от изпълнителя по договора от 17.01.2008 г. пълно и точно изпълнение на договорените строителни работи или равностойно обезщетение.

От материалите по делото се установява, че след уведомяването на обвиняемия за некачественото изпълнение по договора са били предприети единствено еднократни действия по съобщаване на строителя за некачественото изпълнение и повече никакви действия не са били предприемани от страна на собственика на обекта. Това води до нарушаване на разпоредбата на чл.20, ал.4, т.1 от НАРЕДБА № 2 от 31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, която определяла минималните гаранционни срокове с цел осигуряване нормалното функциониране и ползване на завършените строителни обекти и отстраняване на скритите дефекти след приемането им и въвеждане в експлоатация (ползване), както и десетгодишния срок по ал.4, т. 1 от Наредбата , който не бил изтекъл и той имал възможност да инициира търсенето на отговорност от изпълнителя и да не допусне причиняването на щети за Община Варна в резултат изтичането на гаранционния срок и погасяване правото да бъде предявен иск срещу изпълнителя по проекта.

Съгласно чл.20, ал.3 от Наредбата, сроковете започват да текат от деня на въвеждането на строителния обект в експлоатация (издаване на разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация).

П. е бил активно легитимиран като кмет на Община Варна да предяви претенции за неизпълнението на строителните и монтажните работи, е изтекъл на 06.12.2021 година. Установено е по несъмнен начин, че до изтичането му не са били предприети никакви действия. Това бездействие е започнало от момента на уведомяването относно разположението на тръбата на около 50 см над дъното на Варненското езерото и е продължило и след 20.08.2019 година, когато е било установено изтичане на отпадни води и замърсяване на цялата акватория в резултат на скъсване на тръбопровода - собственост на Община Варна и е приключило на 06.12.2021 г. с изтичането на гаранционния срок, след която дата правото на иск на Община Варна е било погасено.

В атакуваното постановление е посочено, че не е налице извършено престъпление по чл.219, ал.1 НК тъй като тази разпоредба на закона предвижда да е налице причинена щета, а настоящият случай не е такъв. Неизпълнението на задължението за стопанисване на

собствеността представлява пропуснати ползи, които не се преследват по наказателен ред.

Този извод на прокуратурата не се поделя от настоящата инстанция на съда.

В настоящият казус безспорно е, че П. е субект на това престъпление, доколкото е длъжностно лице по смисъла на закона и за това обстоятелство не съществува спор.

От обективна страна изпълнителното деяние при безстопанственост^[1]виновността по чл.219, ал.1 НК се изразява в неполагането на достатъчно грижи при ръководенето, управлението, стопанисването или запазването на повереното на дееца имущество или при осъществяване на възложената му работа. Деянието може да се осъществи както чрез действие, така и чрез бездействие, като действията могат да бъдат фактически или юридически. От изключително съществено значение е да се установят конкретните права и задължения на дееца, какво точно е извършил, респ. не е извършил, за да настъпят, в резултат на това му неправомерно поведение, значителни вреди за предприятието или стопанството. Според практиката, неполагането на достатъчно грижи може да се дължи както на поведение, несъответстващо на определени нормативни изисквания, важащи в съответната стопанска област, така и на ненормативни технологични правила, безспорни положения от науката, житейската практика, от т.нар. общопризнати правила.

Съставът на престъплението по чл.219, ал.1 НК с осъществен, когато от “неполагането на достатъчно грижи” са последвали значителна повреда, унищожаване или разпиляване на имуществото или други значителни щети за предприятието или стопанството. Престъплението е резултатно. То е довършено с настъпването на престъпния резултат, посочен по-горе.

Вредите по смисъла на чл. 219 НК са имуществени, като техният размер се определя по пазарни цени. Освен това те трябва да са значителни, а не обикновени, тъй като в последния случай няма да е налице съставомерно деяние. Значителността на вредите се определя след цялостна преценка на всички обстоятелства по конкретното дело, засегнатите интереси и преди всичко от абсолютния размер на причинените вреди.

В настоящият казус се установява, че още през 2015г. обвиняемият, като кмет на Община Варна е уведомен за констатираното несъответствие в изграждането на тръбата под канала в гр.Варна. Към този момент никакви действия не са били предприети. Същото е повторено и през 2019 г. като обвиняемият е уведомен, че следва да реализира правата си по ангажиране на отговорността на строителя и спешността на тези действия, предвид изтичащият гаранционен срок /макар и последното да не отговаряли на подзаконовите нормативни актове, в които е посочени, че максималния срок е 10 години, а не отразения в договора с изпълнителя/. В този момент отново не е предприето нищо от страна на обвиняемия за изпълнение на задълженията му като кмет на общината. При вторият случай вече са налице причинени значителни вреди на Община Варна с бездействието на нейния кмет, доколкото вследствие на настъпилата повреда на тръбата се е наложило да бъдат извършвани ремонтни дейности по отстраняване на повредите, което от своя страна е станало чрез използването на значителни парични средства.

Този анализ на събраните по делото доказателства води до извода за осъществено деяния от страна на П., каквото е било възведено по отношение на него в ДП.

В същото време по делото са представени писмени документи, върху които е налице резолюция от страна на обвиняемия за препращането им към други лице от администрацията на общината. Липсват доказателства относно това какви са били правомощията на тези лица, с цел да се установи каква евентуално би била правилната квалификация на деянието – такава по ал.1 на чл.219 НК или по ал.2 на същата, в случай, че се установи, че са били предоставени конкретни правомощия на друго лице.

В случай, че се установи че са налице правомощия на трето лице да осъществява част от правата и задълженията на кмета в този конкретен случай, то тогава П. би бил субектът на престъпление чл.219, ал.2 НК. По този текст на закона субект на обвинението може да е длъжностно лице, което притежава контролни функции върху работата на лицата, на които е възложено управлението, разпореждането или отчитането на обществено имущество. Наличието на вина както в длъжностните лица, които пряко, ежедневно контролират лицата, имащи пряката грижа по опазване на общественото имущество, така и в самите тези контролирани лица, не освобождава деецът от наказателна отговорност по чл.219, ал.2 НК, щом той, въпреки задълженията си, не е упражнил достатъчно контрол върху тяхната работа и от това са последвали значителни вреди.

Изпълнителното деяние в тези случаи се изразява в не упражняване на достатъчно контрол. Осъществено е, когато деецът, въпреки задълженията си, не упражни достатъчно контрол върху работата на лица, на които е възложено управлението, разпореждането или отчитането на обществено имущество, и от това са последвали значителни щети. Дали упражненият контрол е достатъчен, т.е. дали е ефективен, или не, следва да се съобразят какви точно са били задълженията на дееца като контролен орган, кои от тях е изпълнил и кои не, както и всички други обстоятелства по делото.

В последния случай извършители на деянието ще са и двете лица – както това, което конкретно е бездействало по ал.1 на чл.219 НК, така и лицето, което е следвало да упражни контролните си функции.

Изхождайки от всичко изложено да момента настоящият състав на съда намира, че постановлението на прокуратурата е незаконосъобразно, доколкото горните обстоятелства не са изяснени от правна страна и извода за наличие на чл.24,ал.1,т.1 НПК не може да бъде направен.

По същият начин стоят обстоятелството и за вмененото престъпление по чл.352, ал.3, т.2, вр.ал.1 НК.

Още през 2014 г. обв.П. е уведомен за некачественото изпълнение на строителната дейност от страна на гръцката фирма и обстоятелството че изградената тръба за отпадни води не се намира под дъното на канала, а стои отгоре върху грунда на дъното. В този момент е станало ясно, че съществува сериозна опасност за екологични замърсявания на морската вода.

През 2015 г. кораб е забил котвата си в тръбата, което е станало именно поради обстоятелството, че тръбата лежи върху дъното на канала, а не под него на уговорената по договора дълбочина.

През 2019 г. е установено значително изтичане на отпадни води, което продължава една година и два месеца, до момента на отремонтване на повредата като в случая се касае за прекъсване на тръбопровода от 43-44 метра.

Следва да се отбележи, че чл.15, ал.1 ЗООС вменява на кметовете на общини конкретни задължения, свързани с опазването на околната среда. Кметовете на общини са тези, които контролират поддържането и правилната експлоатация на пречиствателните станции за отпадъчни води в урбанизираните територии. В този смисъл е и аналогичната по съдържание разпоредба на чл.191, т.1 ЗВ. Кметовете на общини са длъжни да информират населението за състоянието на околната среда, както и да разработват и контролират заедно с другите органи планове за ликвидиране на последствията от аварийни и залпови замърсявания на територията на общината. В конкретния случай действията по ограничаване и ликвидиране на последствията от замърсяването били предприети от страна на „Водоснабдяване и канализация“ ООД, в качеството му на оператор на това съоръжение и съгласно одобрен план за действия в такива случаи

От събраните по делото доказателства по делото се установява че в периода от 20.08.2019 г. до 18.09.2020 г. във водите на Варненското езеро изтекли директно голямо количество непречистени градски отпадни води, които били идентифицирани като отпадни води от КПС „Аспарухово“. Извършените проверки и взетите проби в този период показали значителни превишения по показатели рН /киселинност/, БПК 5/ биологична потребност от кислород/, амониев азот, общ азот, ортофосфати, амоняк, общ фосфор. Всичко това е довело до нарушаване на екологичния баланс в екосистемата, възникване на реален риск от загуба на местообитания на биологични видове, обща и цялостна екологична промяна на влажността на водния басейн за повече от една година според заключението на изготвената по делото експертиза.

В случай, че са били изпълнени условията по договора и реализиране на гаранционните условия по ЗУТ, то подобен екологичен проблем не би бил налице, а и действия по изпълнение на задълженията по чл.15 ЗООС и уведомяване на населението за екологичните проблеми по делото липсват.

По никакъв начин не са изпълнени указанията на съда от разпоредителните съдебни заседания, а направо е изготвено постановление на прекратяване на ДП.

При изложеното до момента не може да се приеме, че са събрани всички релевантни по делото доказателства и са отстранени всички неясноти по фактичката обстановка, за да може да се даде обоснован отговор на въпроса има ли проявена безстопанственост от кмета на Община Варна, или от служители на администрацията и съставлява ли същата престъпление по НК.

С оглед на изложеното постановлението на ВОП за прекратяване на наказателното

производство следва да бъде отменено и делото върнато на прокурора за допълнително разследване.

По изложените съображения и на осн. чл.243, ал.6, т.3 от НПК съдът,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ постановление на прокурор при ВОП от 17.10.2024г. за прекратяване на наказателното производство по д.п. № 53/2020г. по описа на НСлС.

Връща делото на ВОП за изпълнение на указанията по приложението на закона.

Определението подлежи на жалба или протест пред АС-Варна в 7 дневен срок от съобщаването му.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____